

Arrest

nr. 64 913 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat J. TIELEMAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ghanese nationaliteit, bent u geboren op 25 juli 1980 te Kumasi Ntonso en bent u Asante van etnische origine.

In 2000 verhuisde u naar Accra om er als textielarbeider te gaan werken. In het begin bleef u in het atelier slapen, tot u op een dag een man – (A.) – ontmoette die u mee nam naar het huis waar hij met zijn gezin woonde. U mocht bij hen wonen en hielp hen in het huishouden. In 2003 – 2004 overleed (A.) en zijn vrouw zei dat u het huis moest verlaten. U deed dit en ging opnieuw in het weefatelier wonen tot u in mei 2008 Ghana verliet om in Libië te gaan werken. U bleef er ongeveer één jaar tot u de

boot naar Italië nam waar u begin 2010 toekwam. U verbleef er vier maanden, tot u op 3 mei 2010 in België toekwam waar u op 5 mei 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat er weinig werk was en u in Libië kon gaan werken, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vastgesteld te worden dat u geen concrete gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat u er om de hiervoor vermelde redenen niet naar zou kunnen terugkeren. U verklaarde namelijk Ghana verlaten te hebben omwille van de moeilijke levensomstandigheden in Ghana en omdat u er geen werk kon vinden (gehoor CGVS, p.7-8). Eerder gaf u reeds aan dat u werkzaam was als wever van kleding en dat u reserve taxichauffeur was (gehoor CGVS, p.4). Bovenstaand probleem is evenwel louter van economische aard en houdt als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts houdt dit probleem ook geen reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: "De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid".

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2°, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens hem werd geen rekening gehouden met zijn verklaring dat hij zijn leven zou beëindigen in het geval hij zou dienen terug te keren naar Ghana. Bovendien vreest verzoeker dat hij bij een eventuele terugkeer opnieuw zou worden gearresteerd en in de gevangenis zou worden opgesloten. Uit mensenrechtenrapporten blijkt dat de levensomstandigheden in de Ghanese gevangnissen onmenselijk zijn. Vervolgens herinnert verzoeker aan een aantal theoretische principes inzake de bewijslast en voert hij aan dat geen enkele vraag werd gesteld om te weten te komen waarom hij bang

is om terug te keren naar Ghana. Ten slotte merkt hij op dat de afwezigheid van identiteits- of reisdocumenten geen reden mag zijn voor een weigering van een asielaanvraag wanneer de aanvrager een waarheidsgetrouw feitenrelaas brengt.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder wijst er terecht op dat "vervolging" in de zin van het Verdrag van Genève een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt, die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen en dit omwille van iemands ras, godsdienst, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Waar verzoeker wijst op zijn voornemen om zijn leven te beëindigen indien hij moet terugkeren naar Ghana, wordt verweerder bijgetreden waar hij erop wijst dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Verzoeker toont niet aan dat zijn voornemen om zichzelf van het leven te beroven indien hij naar Ghana moet terugkeren enig verband houdt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dan wel met een reëel risico op ernstige schade in de zin van de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming zoals omschreven in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij vreest om gevangengenomen te worden, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker kan bovendien niet ernstig volhouden dat "hem echter geen enkele vraag [werd] gesteld om te weten te komen waarom verzoeker bang is om terug te keren naar Ghana". Verweerder verwijst te dezen terecht naar het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4, p.8): "(Waren er nog redenen waarom u Ghana verliet?) De reden waarom ik vertrok, is omdat er geen werk is in Ghana. Ik kon nergens werk vinden. Mijn kinderen daar zien opgroeien en een vader zonder werk... Ik besloot iets te doen aan mijn leven en daarom besloot ik om Ghana te verlaten. (Probeerde u reeds om terug te keren naar Ghana?) Ik probeerde nooit terug te gaan naar Ghana. Ook als de politie me zou arresteren, ik zou

mijn leven beëindigen. Ik heb geen vader, moeder, broer, zus,... Mijn situatie zal er miserabel zijn. (Buiten feit dat u er geen werk en familie hebt nog iets wat u vreest u bij terugkeer naar Ghana?) De weg van Ghana tot hier... Niet iedereen zou deze route overleven. Als de politie me hier zou arresteren, en ze me terug zouden zenden: ze zouden enkel mijn lijk naar Ghana zenden en niet ik in levende persoon."

Ook in voorliggend verzoekschrift haalt verzoeker geen objectieve reden aan waarom hij een gevangenisstraf zou dienen te vrezen. Hij wijst er weliswaar op dat hij reeds eerder vastzat in de gevangenis, maar op basis van zijn verklaringen blijkt het slechts te gaan om een arrestatie van één dag in het politiekantoor van Kumasi-Mampong wegens het roken van marihuana, ongeveer zes jaar geleden (administratief dossier, stuk 11, p.2). Gelet op het feit dat verzoeker geen objectieve elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij thans een gevangenisstraf zou riskeren, en hij een dergelijke vrees bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet spontaan vermeldde, is een verwijzing naar mensenrechtenrapporten over de levensomstandigheden in de Ghanese gevangenissen te dezen niet dienstig.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt aldus dat hij Ghana verlaten heeft omwille van de moeilijke levensomstandigheden en omdat hij er geen werk kon vinden. Verzoeker toont niet aan een vluchtelingrechtelijke vrees te hebben en zijn relaas resorteert derhalve niet onder de criteria van artikel 1, A, (2) van voormeld verdrag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vastgesteld dat verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas. De moeilijke economische levensomstandigheden waar verzoeker gewag van maakt kunnen evenwel niet aanzien worden als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). Evenmin maakt hij aannemelijk een gevangenisstraf te moeten uitzitten in Ghana, zodat dienaangaande de schending van voormelde artikelen niet wordt aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS